

„Je v koupelně,“ potvrdila jeho tušení prostitutka. „Tam jsem to všecko viděla.“

Bosch přešel pohledem z okna na ženu vedle sebe.

„Co všecko?“

„Já, ehm, víš... Když jsem tam byla, mrkla jsem se mu do skříňky. Prostě jsem chtěla vědět, co tam má. Holka si musí dávat pozor. A tam jsem to všecko našla. Ty jeho šminky. Řasenku, rtěnky, pudřenku a tak. Proto mě napadlo, že je to on. Vždycky je tím vším namaloval, když s nima byl hotovej – jako když je zabil.“

„Proč jsi mi to neřekla do telefonu?“

„Neptal ses.“

Bosch pozoroval, jak postava přechází za záclonou v druhém okně. Prudce se mu rozbušilo srdce. Usilovně přemýšlel.

„Jak je to dlouho, cos odtamtud utekla?“

„Sakra, to fakt nevím. Musela jsem sejít pěšky na Franklin a pak jsem ještě na Boulevard dala jedno číslo, který mi zabralo asi deset minut. Takže nevím.“

„Zkus to odhadnout. Je to důležité.“

„Fakt nevím. Ale už je to dýl než hodina.“

Zatraceně, pomyslel si Bosch. Ta ženská ještě obsloužila klienta a teprve pak zavolala policii. Opravdu příkladný občanský postoj. Takže v tom pokoji nad garáží teď úplně klidně může být její náhradnice, a on tu jen sedí a kouká.

Popojel s autem o kousek dál a našel volné místo před hydrantem. Vypnul motor, ale klíčky nechal v zapalování. Vystoupil a strčil hlavu do staženého okénka.

„Poslyš, jdu nahoru. Ty tady zůstaň. Jestli uslyšíš výstřely nebo jestli se do deseti minut nevrátím, začni bušit sousedům na dveře a přivolej policii. Řekni jim, že jeden detektiv potřebuje pomoc. Na palubní desce máš hodiny. Deset minut.“

„Deset minut, bejby. To pak budeš za hrdinu, co? Ale tu odměnu si vezmu já.“

Bosch vytáhl pistoli a chvatně došel po příjezdové cestě ke garáži. Boční schodiště bylo staré a zkroucené. Bosch bral schody po třech a počínal si co nejtíšeji. Přesto měl pocit, že vytrubuje svůj příchod do celého světa. Nahoře zvedl ruku s pistolí a pažbičkou

Dům v Silverlake byl potměnlý, okna prázdná jako oči mrtvol. Byl to starý bungalov s dřevěným obložením, terasou přes celou přední stranu a dvěma arkýřovými okny vsazenými do dlouhé sedlové střechy. Za žádným oknem se nesvítilo a zhasnuté bylo i světlo nad vchodem. Celou budovu jako by obestírala zlověstná temnota, kterou neproniklo ani světlo pouličních lamp. Bosch věděl, že na terase by klidně mohl někdo stát, a on by ho stejně nejspíš neviděl.

„Víš jistě, že je to on?“ zeptal se jí.

„Ten dům ne,“ odpověděla. „Ale garáž za ním. Přijed' blíž, ať vidím příjezdovou cestu.“

Bosch šlápl na plyn, Chevrolet Caprice vyrazil kupředu a projel kolem vjezdu na cestu vedoucí k domu.

„Tam,“ řekla.

Bosch zastavil. Za domem stála garáž s obytným podkrovím. Do patra vedlo boční schodiště zakončené dveřmi, nad nimiž se svítilo. Také ve dvou oknech byla rozsvícená světla.

„Oukej,“ řekl Bosch.

Chvilí na garáž upřeně zírali. Bosch netušil, co tady má vidět. Možná nic. Prostitutka byla silně neparfémovaná a Bosch musel stáhnout okénko. Nevěděl, jestli jí má věřit, nebo ne. Zato ovšem věděl, že nemůže přivolat posily. Neměl u sebe vysílačku a telefon v autě nebyl.

„Tak co chceš teda... – tamhle je!“ řekla prostitutka naléhavě.

Bosch to taky spatřil: stín postavy mihnoucí se za menším oknem. Nejspíš koupelna, usoudil.